

Jarda Krátký: Ten, který svlíká holky bleskem

Dělá věci po svém. Do ničeho si nenechá mluvit. Jeho specifický humor buď otevírá dveře... nebo dveře zavírá. (Ne)fotograf Jarda Krátký je živel, který nemusíte pochopit, ale určitě si na něj uděláte názor. Jakýkoli. Seděli jsme v hospodě u krbu, poslouchali swing a bavili se o nahých holkách. Nebo o nejtěžší reportáži na světě.

Říkáš, že nejseš fotograf. Kdo teda seš?

Nejsem fotograf, protože dneska tohle o sobě tvrdí každý a pro mě už je slovo „fotograf“ skoro sprostý. Jsem pozorovatel. Existuje pro to krásnej příměř, že jsem ten, kdo sochá světlem. To říkal třeba František Drtikol. Zachycuju tok času. Svlíkám holky a odaluju nejen jejich tělo, ale hlavně jejich osobnost.

Kdy jsi začal fotit?

V roce 1991 jsme jeli s rodičema na dovolenou a oni mi přidili staříčkou Smenu 8. Bylo to klasický lomo, tenkrát ještě nehipsterina. O deset let později jsem začal fotit různý party, tenkrát ještě na film. Bylo to v době, kdy se začal rozjíždět internet a všichni tam chtěli vidět svý fotky. To bylo dost punkový, chodil jsem tam v kapsáčkách, v každý kapse měl jinej foťák s jiným filmem. No, občas jsem si je spletl. A focení jsem už tehdy bral jako reportáž...

Ted' fotíš třeba i svatby...

A právě svatba je ta nejtěžší reportáž. Když fotíš nějakej konflikt, třeba demonstraci, a něco prošvihneš, zas tak moc se většinou nestane. Ale když se ti tohle podaří na svatbě, je to průser, kterej už nevezmeš zpátky. A proto mě děsí, kolik lidí dneska ty svatby fotí.

A v čem seš jinej?

Myslím si, že dost lidí fotí barevně a pak si to upraví na černobílej efekt. Já fotím černobíle hned. Nic neupravuju, neretušuju, maximálně udělám nějakej ořez. Fotím na zrcadlovku, na kompak, na mobil, to je jedno. Není to o drahý technice, ale o nějakým umění vidět.

Koho fotíš? Hledáš si lidi na ulici, nebo za tebou přicházejí sami?

Radši pracuju s neprofesionálem, protože je přirozenej. Snažím se hledat normální lidi z ulice. Ty za tebou totiž nikdy nepřijdou sami, protože si nepřipadají zajímaví, ale pro moje focení jsou hodně charizmatičtí. Podle mě neexistuje škaredej člověk. Ženská ani chlap. Každý je něčím výjimečnej, něčím krásnej. Já ty lidi při focení nijak nekomanduju, nestavím je do umělých póz, ale nechám je, aby si dělali, co chtějí. Aby ukázali, kdo ve skutečnosti jsou.

Často fotíš akty, to je strašně těžký. Jak se ti podaří s těma holkama pracovat tak, aby na fotkách nevypadaly lacině?

Dívám se jim do očí a nepovažuju je za nějaký zboží nebo kusy masa. Respektuju je jako osobnosti. A samozřejmě si nedovolím být neprofesionální, že bych se jich třeba dotýkal...

... to ale taky není lehký, ne?

Ono mi to tak ani nepřijde. Když se soustředím na to, jak má vypadat ta fotka, tu holku vnímám úplně jinak,. To je, jako když jsem fotil koncerty. Někdo se mě pak zeptal, jaká byla kapela. Nevěděl jsem vůbec nic :)

A co ti vlastně focení dává? Kromě toho, že svlíkáš holky? :)

Radost. Když se někomu líbí, jak vypadá na fotkách. Když třeba zjistí, že ve skutečnosti je mnohem zajímavější, než si o sobě myslel. To mě na tom baví asi nejvíc.

(Text: Michaela Michalcová)